

Der var i alt dette virkelig noget af et glad Budskab for Per. Han maatte erkende Sandheden af, hvad Hofjægermesterinden altid havde sagt om Pastor Blombergs Forkyndelse, at den virkede saa vidunderligt beroligende. Den knugende Tyngsel, der havde hvilet over hans Sind siden den foregaaende Aften, og som havde forfulgt ham ind i Nattens Drømme, blev i disse Timer taget fra ham.

Han lukkede tilsidst Bogen og laa en Tid med Haanden under Hovedet og saae ud over Engene. Han følte sig tilmode som En, der har været ængstet ved Tanken om en forestaaende lang og kvalfuld Natterejse over et stormfuldt Hav til et ukendt Land, og som saa om Morgenens vaagner og ser, at Farten er overstaet, at Stormene er gennemstridte, og at det fremmede Land hilser ham hjemligt med Solskin og grønne Skove. Han tilstod for sig selv, at naar han i den sidste Tid igen havde modarbejdet Udbrudet af en aandelig Krise, saa var det ikke alene sket af Frygt for Samvittighedens Svøbe, men ogsaa af en ubestemt Ængstelse for de nye og uprøvede Livsforhold, hvori en saadan indre Omvæltning kunde føre ham ud. Men nu var han bleven beroliget. For hvad der her fordredes, var jo væsenlig kun den samme strenge og oprigtige Selvopdragelse, paa hvilken han allerede i nogen Tid af egen Drift havde beflittet sig. — —

Ved Frokosten fortalte Hofjægermesterinden ham om en Folkefest, der samme Eftermiddag skulde afholdes i en nærliggende Skov, og hvor blandt andre ogsaa Pastor Blomberg skulde tale. Hun havde, sagde hun, truffet den Aftale med Justitsraadens og Præstens, at de alle skulde mødes der. Ogsaa Baronessen tog rimeligvis med. Havde han ikke Lyst til at gøre Følgeskab?